

Där björkarna susa - Vernissage 24/10 2020

Min utställning i Flygeln vid Fullersta gård hösten 2020, är ett i två år försenat projekt. Från början tänkt som en jubilerande 70-årsutställning, då inställd pga Flygelns renovering. Nu får jag i projektet lägga till 50-årsjubileet som konstnär från debuten hos Bengt Larsson på Galleri Ljuskården, ABF-huset Huddinge, 1971.

Att pga Coronan skjuta projektet på framtiden ännu en gång fanns naturligtvis i mina tankar, men med max 10 personer samtidigt i lokalerna och "Håll avstånd!" har utställningarna i Flygeln under hösten avlöst varandra. Så jag fortsätter enligt detta!

Som jubileumsepitetet anbefaller visar utställningen konstnärens resa med täljkniven från den jordnära gågubben Joers till slimmade glänsande Trädandar, från psykodelisk Flower Power genom revolutionsromantik till hembygdsaktivism och återbrukande Re:Art. Med barnungan av Härjedalens fjällbjörk, buren över ryggsäcken på skidspåret från fjällkanten, men snö- och isskulpturer endast i tacksamt minne bevarade. Gamla målningar återfunna i dammiga förråd, lagade och renoverade, nya målningar och objekt på väg in i det äventyrliga konstverkslivet ...

Välkomna hälsar Olle Magnusson

www.ollemagnusson.se

All you need is love /Göran Bohman

Då i slutet av 60-talet var det mycket som hände, mycket som låg i luften – Blowing in the wind, The times they are a-changin', A hard rain's gonna fall. Så sjöng Bob Dylan om allt det upprörande som pågick, framförallt Vietnamkriget. Dylan var från början folksångare som byggde vidare på blues och amerikanska folkpoeter som Woody Guthrie, och han utvecklades alltmer mot protestsången. Olle och hans jämnåriga hoppade av, "dropped out" och Olle flyttade ut i sin "Barre". Den stora världen trängde sig alltmer på. I Vietnam satte de buddhistiska munkarna eld på sig själva i protest och en liten naken flicka flydde för sitt liv bränd av USA's napalmbomber.

Olle blev vapenvägrare och hamnade då på Civilförsvarets övningskola i Rosersberg. Av samma anledning gjorde även jag det och det var så vi lärde känna varandra åren 1967-68. Vi var ett gäng grabbar som inhystes i en barack i skogen nära Rosersberg slott. Jag var från Norrköping, långt hemifrån, så på helgerna brukade jag följa med Olle hem till Fittjanäset i Vårby. Där började jag förstå lite vem Olle egentligen var. Vid föräldrahemmet fanns ett gammalt gethus, som han på stockholmska kallade "Barren". Han hade byggt det några år tidigare åt sin egen get, på grunderna av en nedbrunnen isstack, från början uppförd för att under sommaren förvara is till farföräldrarnas Café Haga. Nu var "Barren" inredd som ett hippietillhåll och där satt vi och lyssnade på alla Bob Dylan-skivor som

Olle hade. I våra Dylan-fantasier började vi kalla Rosersberg för Hibbing, Bob Dylans uppväxtstad i Minnesota.

Dom flesta av oss som gjorde vår "tjänsteplikt" vid Rosersberg var religiösa, frikyrkliga, medan vi var en liten minoritet som var politiska. Alla var vi som tjänstehjon på ett slott, men övningarna handlade om att "ta hand om" sönderbombade städer och människor. På kurserna som anordnades på Civilförsvaret var det många näringslivstoppar som deltog och vi skulle serva dom på olika sätt – snacka om konflikttillfällen! Allt detta kulminerade en dag när en Thailändsk studiegrupp kom till Rosersberg! Vi protesterade mot dessa USA-allierade!

1968, kan man säga, exploderade allting och även vår upprördhet över stormakten USA´s attacker på "de små" – folket! I "maj -68" försökte studenter och arbetare i Paris att göra revolution och i Stockholm ockuperade studenterna sitt kårhus. Den blomstrande affischkonsten i Paris väckte Olles intresse och hans dragning till s.k. folkkonst blommade upp. Senare växte hans engagemang för Vårby-Fittjabygdens lokalhistoria och protesterna mot rivningarna av de gamla kåkarna på Fittjanäset. Vid Olles debututställning 1971 på Galleri Ljsgården på ABF i Huddinge såddes fröet till den miljögrupp som idag utvecklats till Vårby-Fittja hembygdsförening.

I våra sentida samtal har det efter hand stått alltmer klart att "konstnären Olle Magnusson" till stora delar föddes under tiden på Civilförsvaret i Rosersberg. Och från de konstnärligt begåvade bland kamraterna på plats inhämtade han både anarkismens och marxismens idéer.

Till den uttråkande helgtjänstgöringen som jourvakt tog han hemifrån med sig textilfärg, penslar och uttjänta stora rullgardiner till målarduk. På jourbarackens pingisbord bredde han ut den stora vita rullgardinen och ägnade helgen åt att teckna ner tidens paroller och ledstjärnor. Inramade av Flower Power-tidens olleegna kurbitser.

Från vapenfribarackens övriga invånare, särskilt de religiösa, kom snart beställningarna på färgglada målningar till bakfönsterhyllorna i deras bilar!

Något år efter rosersbergstiden träffade vi arbetarmålaren Albin Amelin och skrev tillsammans en gedigen 2-betygsuppsats i konstvetenskap om den just då ganska bortglömda konstnären. Se Olles målning "Blommor till Amelin" i utställningen! Målningen från 1986 som inköptes av Huddinge Folkets Hus förening var nu hösten 2020 spårlost försvunnen efter nedläggningen av Huddinge Folkets Hus 2016. Tills den efter ihärdiga eftersökningar påträffades undanstoppad i ett dammigt förråd.

Stormsvalorna /Björn Öijer

Olle Magnussons oljemålning *Stormsvalorna* (1971) har något av en nyckelroll i min självbiografiska förortsroman "När revolutionen kom till Vårby gård" (2016).

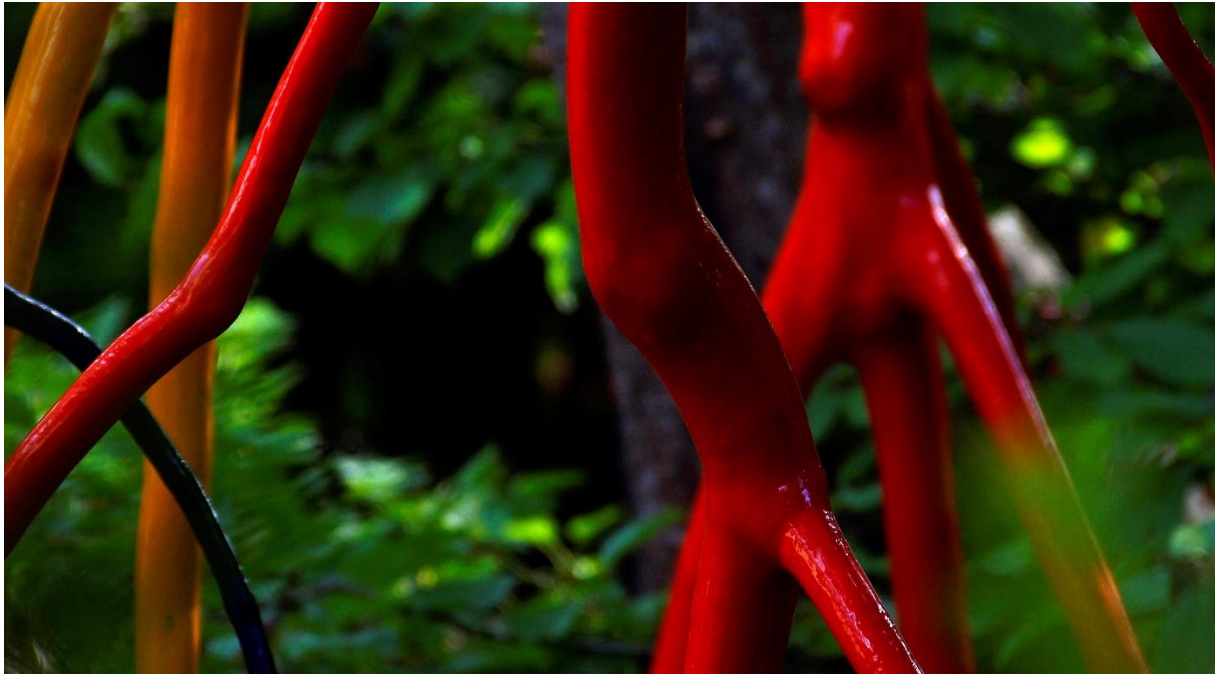
Jag köpte tavlan av Olle därför att den i sitt koloristiska och naivistiska anslag symboliserade den ljusa framtid många av oss drömde om, när det begav sig. En revolutionär urkraft som med röda fanor och bolmande fabrikskorstenar sveper fram i ett landskap av skandinavisk granskog utan att skada miljön. Blommorna på ängen njuter i solen. Svalorna gör glädjeloopar i vinden.

Mot slutet av det röda 70-talet, när ungdomlig radikalism ersattes av sekterism och frustration, fick Olles målning en annan betydelse för mig. Jag insåg att fåglarna i verkets titel varslade om onda tider i stormens efterföljd. Hjälplost sveps svalorna med mot ett ovisst öde i krackelerande utopier. Även framgångsrika revolutioner har historiskt sett ett grymt och dystert facit. Varje revolution äter förr eller senare sina egna barn.

Var det den insikten konstnären ville förmedla i sin till ytan romantiska - för att inte säga propagandistiska - bild av en revolutionär rörelse? Det må vara hur det vill med den saken. Konsten får sin mening i betraktarens öga. I varje individs hjärta, tanke och erfarenhet. Olles målning har ett djup som öppnar även för motstridiga tolkningar.

Vad gäller val av material är *Stormsvalorna* typisk för den naturnära, jordbundne konstnären Olle Magnusson. Målad direkt på grov golvplank i en

enkel ram av hopspikade träreglar vittnar tavlan om ett miljövänligt återbruk av samma slag som Olles unika skulpturer under samlingsnamnen Träd-, Jord- och Luftandar : färgsprakande trädgrenar som torkats, målats och lackats.

Trädandar /Per Wirtén

Sedan några år har jag två av Olle Magnussons Trädandar i vardagsrummet. Båda kråmar sig med hårlackad glans; den ena är röd och den andra orange. De har blivit delar av familjen. När vänner på besök skämtsamt undrar om "pinnarna" blir jag förnärad. Trädandar ska bemötas med vänlig respekt.

Jag föreställer mig att de är ett äldre lite knarrigt par. På nätterna när alla i huset sover händer det säkert att de rör sig tillsammans över parkettgolvet i en lite ryckig och stel vals. Den röda, som är mycket längre och kraftigare, lutar sig ömsint över den mer sköra orange. När de blir trötta sätter de sig försiktigt i soffan. Men när solen går upp är de tillbaka på sina platser, lika orörliga som när den gick ner.

Trädandarna verkar ha funnits med länge i Olle Magnussons arbete som konstnär. Om jag inte missminner mig står den allra första fortfarande kvar hemma hos honom. Den hämtades i fjällen för många år sedan. Sedan har de fått olika former och storlekar. Den största är sju meter hög och finns utanför Vårbyskolan. Andra jag sett har varit små som tändsticksaskar och myllrat fram som myror.

Mina Trädandar, och många andra, kommer från lönnarna i Olles trädgård i Stuvsta. Bakom dem ligger ett mer mödosamt arbete än man kan tro. Först gäller det att hitta en gren med suggestiv form. Varje Trädande är ju en individ med egen personlighet. Sedan ska den få rätt balans, torka flera månader i inomhusmiljö utan att den ursprungliga balansen går förlorad. Lackfärgen läggs på i många lager för att få rätt slags yta.

Träd är gåtfulla. Jag tänker ofta på dem när jag passerar genom parken i Fullersta. De har förmodligen stått där i mer än hundra år. Vi leker i deras skugga, åldras och dör. Men de står kvar. Till synes helt oberörda av tidens gång och samhällets förvandlingar. Men är de verkligen så oberörda som vi tror?

Det finns en inriktning inom den vetenskapliga världen som heter växtneurobiologi. Jag vet inte så mycket om den. Men bara det faktum att den finns är lite omvälvande. Träd och andra växter har kanske inte känslor, men uppenbarligen något slags känslighet. Träd kan faktiskt kommunicera med varandra. De är sammankopplade via olika svampars omfattande och vidsträckta rotsystem, som kallas mycel. Genom dem kan de skicka olika signaler till varandra, till exempel varna för hot från skadeinsekter så att de kan aktivera olika skyddssystem. Träd ställer frågan om vad ett medvetande egentligen är.

Vad händer när en stor grupp Trädandar, i ett litet rum, börjar röra sig i nattmörkret? Man kan tänka sig att de väljer en koreografi, som de i Michael Jacksons berömda videoinspelningar från 1980-talet; många dansare i exakt samordnade, snabba och knyckiga rörelser. Först långsamt och så småningom i allt högre och mer precist tempo.

Olle med katten Gogo i egenhändigt byggda, målade och inredda "Barren" på Fittjanäset. F.d. Olles gethus och dessförinnan isstack. I taket ovanför Olle "All you need is love" målat på baksidan av tapetbitar. Nu i trappen till övervåningen på Flygeln. Se Göran Bohmans text. foto: Eva PM 1969 text: OM